

היה קורא פרק שני ברכות

יד.

עין משפט נר מצוה

יג א טור וטעם ארי"ם סימן
מחלל טעף ב:
יד ב מ"י פ"ג מהלכות
מנחה הלכה ט טור
ש"ע ארי"ם סימן טכ טעף
ד ודיק טפה טע"י אן וסימן
מרימד טעף א:
טו ב מ"י פ"ג מהלכות
מנחה הלכה ז סגמ
הלכות (ברכות) עש"ן ח
טו"ע ארי"ם סימן יד טעף
ב:
טז ב מ"י פ"ג מהלכות
מנחה הלכה ז טו"ע
ארי"ם סימן טקט טעף א
וכי ארי"ם טענת פ"א דף
קטנן:
יז א מ"י פ"ו מהלכות
מנחה הלכה ז סגמ
עש"ן י טור ש"ע ארי"ם
סימן טט טעף ב:
יח ו מ"י ט"ס סגמ ט"ס
טו"ע ט"ס טעף ג:
יט מ"י ט"ס טע"ט ט"ס טע"ט
בנין:
כ א מ"י פ"ג מהלכות
ק"ט הלכה ז סגמ עש"ן
ז טו"ע ארי"ם סימן טו
טעף ה:

ימים שהיחיד גומר בהם את ההלל. לאו דוקא יחיד אלא אפילו
כצור קורא יחיד כיון שאין כל ישראל ציחד כמו שהיו
בשמיטת פסחים צ"ד בניסן ולאו דוקא גומר דודאי קי"ל דימים שאין
יחיד גומר את ההלל אין חובה לאמרן כלל אפילו צדיקו דהכי משמע

אחי כך שמו: **סוף דבי רבי חיאל**. שהיה שונה צנית רבי חיאל:
מהו שיפסיק. לשאלת שלום: **ימים שהיחיד גומר בהן אם ההלל**.
שהוא חובה לכל אדם והם אחד ועשרים יום בשנה כדאמרין במסכת
ערכין (ד' י'): **מהו שיטעוס**. את המצביל לדעת א"ר כר"ך מלל או
תצלין: **מטעמא**. טעמית מצביל:

ובפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום
לכל אדם תניא נמי הכי הקורא את שמע ופגע
בו רבו או גדול הימנו בפרקים שואל מפני
הכבוד וא"צ לומר שהוא משיב ובאמצע שואל
מפני היראה ואצ"ל שהוא משיב דברי ר' מאיר
ר' יהודה אומר באמצע שואל מפני היראה
ומשיב מפני הכבוד ובפרקים שואל מפני
הכבוד ומשיב שלום לכל אדם בעא מיניה אחי
תנא דבי רבי חיאל מרבי חיאל בהלל אובמגילה
מהו שיפסיק (א) אמרינן ק"ו ק"ש דאורייתא פוסק
הלל דרבנן מבעיא או דלמא (ב) פרסומי ניסא
עדיף א"ל פוסק ואין בכך כלום אמר רבה
ימים שהיחיד גומר בהן את ההלל בין פרק
לפרק פוסק באמצע הפרק אינו פוסק וימים
שאין היחיד גומר בהן את ההלל אפי' באמצע
הפרק פוסק אינו והא רב בר שבא איקלע לגביה
דרבינא וימים שאין היחיד גומר את ההלל

רביעית. רביעית הלוג: **הדלו לכם**
מן האדם. כשיש לכם למעטקו כצדק כצדק
המקום אל תמעטקו כצדק אדם דאי
לאו הכי למה ליה לחדול: **ושמואל**.
לא דריש לשון צְמָה אלא כמשמעו
צְמָה משצמו ליה שהקדמת כבודו
לכבודי: **שואל מפני הכבוד**. והא
ק"ש קודם תפלה הוא וקמתי שואל:
סוגמה ר' אבהו. להא דרב ושמואל
לסארי: **במשלים לפסחו**. אכל פגעו
בדרך שואל: ה"ג אמר רב אידי **זב**
אזני אמר רב יצחק זב אשיאן אסור
לאדם לעשות חפציו קודם שיפסל:
זדק. תפלה שמצדיק לצוראו והדר
ישס פעמיו לדרכי חפציו: **אל**
חקרי שבע אלא שבע. ילין זב
יפקד מן השמים צחלוס הכי הוא
רע לכך אין משגיחין לפקדו:
וה'

תורה אור השלם

1. חדלו לכם מן האדם
2. צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו:
3. יקראת ה' לחיים וישבע ילין בל יפקד רע:

הגהות הב"ח

(א) גמ' מהו שיפסיק מי
אמרין: (ב) תוס' ד"ה
ימים וכו' מתי דהיה
אלול ואתקדמות דמי טע'
(ג) בא"ד ח"ט מיושב דברי
סופה משמע: (ד) בא"ד
צירוף וכו' סופה וכו':
(ה) בא"ד מהו שמשגיחין מן
הדל:

גליון הש"ס

גמ' בפסוקים ב"ו. ע"י ילקוט
ש"א ד"ד בפסוק ויפדו העם
את יונתן:

מוסף רש"י

כאילו עשאו במה. עבודה
כוכבים (סוטה ד). אל תקרי
שבע אלא שבע. ו' לילת
כילי ולא יפקד צחלוס הכי
הוא רע וטעם אומר ולין
מלאכי לו נולדו (לקטו וכו').

רב ניסים גאון

אמר (רבה) [רבה] ימים
שהיחיד גומר בהן
את ההלל כו'. איתיה
לפירושיהו
תענית ב' ב' פרקים בשנה
(דף כח) דאמר ר' יוחנן
משום ר' שמעון בן יהודה
י"ח ימים יחיד גומר בהן את
ההלל כו' והתם נמי אמרין
אמר (רבה) [רבה] ואת
אומרת הלל וראש חודש
לא דאורייתא ולפיכך תתיר
רבא לפסוק בר אפי' באמצע
הפרק:

הוא ולא פסיק ליה שאני רב בר שבא דלא חשיב עליה דרבינא: בעי מיניה
אשיאן תנא דבי ר' אמי מר' אמי השרוי בתענית מהו שיטעוס אכילה ושתיה
קביל עליה והא ליכא או דילמא הנאה קביל עליה והא איכא א"ל טועם ואין
בכך כלום תניא נמי הכי: **במשמע** אתה טעונה רביה ויהשרוי בתענית טועם
ואין בכך כלום עד כמה ר' אמי ור' אסי טעמו עד שייעור רבינא: **אמר רב**
הכל הנותן שלום לחבירו קודם שייתפלל כאלו בעו עשאו במה שנאמר: **חדלו לכם**
מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא: **אל תקרי במה אלא במה**
ושמואל אמר במה חשבתו לזה ולא לאלוה מתיב רב ששת בפרקים שואל מפני
הכבוד ומשיב תרגמה ר' אבא במשכים לפתחו: **א"ר יונה א"ר זירא כל העושה**
חפציו קודם שייתפלל כאלו בנה במה א"ל במה אמרת א"ל לא אסור קא אמינא
וכדרב אידי בר אבין ד אמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיאן אסור
לו לאדם לעשות חפציו קודם שייתפלל שנאמר **צדק לפניו יהלך וישם לדרך**
פעמיו ואמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיאן יכל המתפלל ואח"כ
יוצא לדרך הקב"ה עושה לו חפציו שנאמר צדק לפניו יהלך וישם פעמיו:
(א) א"ר יונה א"ר זירא: **כל הלך שבעת ימים בלא חלום נקרא רע שנאמר**: **ושבע**
ילין בל יפקד רע אל תקרי שבע אלא שבע א"ל רב אחא בריה דרבי חיאל
בר אבא הכי א"ר חיאל א"ר יוחנן כל המשביע עצמו מדברי תורה ולן אין
מבשרין אותו בשורות רעות שנאמר ושבע ילין בל יפקד רע: אלו הן בין
הפרקים וכו': א"ר אבהו א"ר יוחנן הלכה כר' יהודה דאמר בין אלהים
לאמת ויצייב לא יפסיק: **א"ר אבהו א"ר יוחנן מאי טעמיה דרבי יהודה דתיב**
וה'

שרצה לחייב עצמו מצדק ואין זה צרכה לצטלה מדי דהוה אלוכל (א) ואתפלין דהני נשי מצרכות אע"ג שאין חייבות וצילי פסחים יש שמצרכין
פעמים בתחלה לקרות ואחר הסעודה אחר שפון מצרכין לגמור ומיימי רחמי מירושלמי (דפיק א) מנהיה דמיימי עלה דכל הצרכות פותחין
בצדק חוץ מן הצרכות הסמוכות לצרכות וצרכות הפירות והמזנות ופריך צירושלמי עלה והא איכא גאולה פירוש אשר גאלנו דסמוכה לצרכות
ואמאי פותחת בצדק שנייא דאם שמעה בצדק"י יאל ופריך והרי סופה פירוש יהללך דאינה סמוכה שהסעודה מפסקת ואפ"ה אינה פותחת
בצדק ומשני שמים הנה אחת להבא ואחת לשעבר פירוש אחת להבא זו היא אותה צרכה שמצרכין אחר אכילה לגמור ולאותה צרכה היא
סמוכה אחת לשעבר היינו אותה שצריך קודם אכילה אלמא למצרכין שני פעמים אלל זה הפירוש אינו מיושב דברי (א) סופה משמע
דקאי אצרכה דאשר גאלנו דקאי זה מתחלה אלא ודאי אצרכה דאשר גאלנו קאי כאשר אפרש מיהו משמע צירושלמי כאשר פירשתי תחלה
שהיו מצרכין צ' פעמים תחלה וסוף אצל אומר ר' יהודה דזו היא תמיהא גדולה מאחר שצריך קודם אכילה אמאי מפסיק ואוכל צינתים שהרי
צינתים שאין יחיד גומר בהן את ההלל כיון שצריך תחלה כמו הכא אינו מותר לפסוק אלא מפני הכבוד דאי בשלל צריך אמאי
לא יפסיק במצאנו אפילו שלא מפני הכבוד הא לא היה מפסיק שום צרכה אלא נראה הא דפריך צירושלמי הרי גאולה דמשמע
דמצרכין עליה בתחלה איירי בחדס שעושה הסדר צבת אחת שאז אינו מפסיק שאינו צריך אצל אנו שמפסיקין לאכול אין לנו לצדק כלל
לא בתחלה ולא בסוף והא דקאמר צירושלמי והרי (א) סופה זהו אשר גאלנו דחוטמת בצדקין ואמאי והא הודאה צעלמא היא כצרכת פירות
ואמאי חוטמת בצדקין ואמאי שמים הנה שמי גאולות אחת להבא ואחת לשעבר פירוש לעמד כמו יגיענו וגם היא ארוכה קתת וגם יש
בה לשעבר כמו שאין גאלנו מנאולת מנארים לפיכך חוטמת בצדקין ומה שהקשה מיהללך שאינה סמוכה לפי מה שפרשתי עתה ואפ"ה יש
אינה פותחת בצדקין יש ליתן טעם לפי שהיא הודאה צעלמא ואפילו שהיא ארוכה קתת תקנו בה חתימה ולא פתיחה כמו אלהי נשמה. וכן
משמע צירושלמי שהיה דרכן לומר הלל צבית הכנסת ואח"כ שותין כוסות שלהם צביתם בלל שום סדר דצעי צירושלמי (פ' ע"ט) שתאן צבת
אחת מהו פירוש זה אחר זה בלל הלל וסדר צינתים מהו (א) שמעין מן הדא דא"ר יוחנן הלל אס שמעה צבית הכנסת יאל וכן משמע
תוספתא (א) דמי שלא היה יודע וכנסת צבית הכנסת וכו' והשתא נמי מיושב דשצביל כך פותחת צרכה דאשר גאלנו בצדקין דטעמא שאינה
סמוכה כי הא דאם קרא הלל בצדק"י יאל: **אן דילמא הנאה קביל עליה**. האי לישנא משמע דמיימי צבית יחיד שקבל עליו אצל
צמעיית הכתוב לא: **מועם ואין בכך כלום**. פירש ר"ח שחור ופולט דלא חשיב הנאה מן הטעמיה אצל צולע לא
אפילו צשאר תעניות ומשום הכי הפולט אינו צריך צרכה שאינו נהנה: **במשכים** לפתחו. וכן הלכה אצל פגעו צחקרי מותר:
למה

רבינו הגאול

ר' יהודה אומר באמצע
שואל מפני היראה ומשיב
מפני הכבוד ובפרקים
שואל מפני הכבוד ומשיב
שלום לכל אדם. הלכה כר'
יהודה. [וימים שאין היחיד
גומר בהן את ההלל וכו'.
צ"י פ"י ר"ח תענית כח, א].
והשרוי בתענית טועם ואין
בכך כלום. כגון שחור
ויפולט דלא חשיב הנאה
מן הטעמיה וגם אין צריך
ברכה. ולכך תענית ר' אמי
ור' אסי עד כדי רביעית.
הדוקא בתענית יחיד
כדאמרין הנאה קביל עליה
אבל תענית כתוב לא. ועד
כמה ר' אמי ור' אסי טעמי
עד שיעור רביעית. פירש
הגאון ז"ל עד שיטעמו
בפעם אחת רביעית, אלא
בכל יום התענית בכמה
פעמים היו טעמי עד
כשיעור היה. אמר ר' אבהו
א"ר יוחנן הילכתא כרבי
יהודה דאמר בין ויאמר
לאמת ויצייב לא יפסיק.
מ"ש דתיב וי' אלקים
אמת. וצריך לדבק אני ה'
אלקים ואמת ויצייב מאי
טעמא דתיב וי' אלהי
אמת. וצריך לחזור ולומר
אמת ויצייב וכו' ולומר כל
הברכה. רבא אמר אינו חזרו
ואומר אמת אלא משלים כל
הברכה כולה ועומד
בתפלה. וקיימא לן כרבא
דבתראה הוא ויהיה רבא
מגנה כל האומר פעמים.